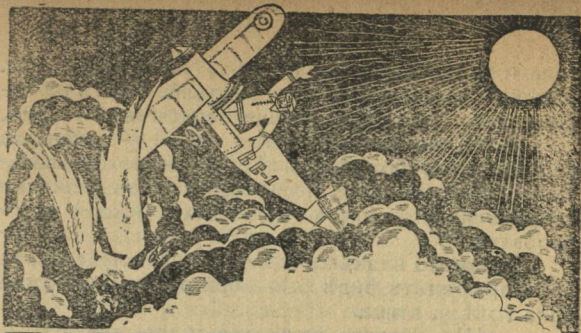

ПОБЕДЕНИЯТЪ ОРЕЛЪ

Единъ день орелътъ се стресна въ непристѣпнитѣ канари на високитѣ планини, дето слизаше да си почива следъ дългото летене подъ синитѣ небеса. Отъ долу, въ низинитѣ, долиташе до слуха му необикновенъ шумъ. Чуваха се удари, гърмежи и човѣшки говоръ.

— Какво става тукъ? Какво има? — Попита той.

— Прокарваме пжтъ, — отговориха хората. — Презъ твоитѣ скалисти жилища, дето човѣшки кракъ не е стѣпилъ, ще гърмятъ вагони и коли, както гърмятъ и презъ безкрайнитѣ равнини и полета.

— Жалки сжщества! — извика презрително гордиятъ орелъ. — На върховетѣ дето почивамъ вие можете да дойдете, но въ висинитѣ, дето летя, нѣма никога да се срѣщнемъ.

И хвъркна.

Изгледаха го хората, стиснаха здраво киркитѣ и лопатитѣ, свиха устни:

— Почакай! — закахиха се тѣ.

Минаваха дни, години.

Хората превзеха планинитѣ, превзеха моретата и океанитѣ. Желѣзни чудовища профучаваха и съ бързината на подплашени коне ги пренасяха презъ